

πλὴν ὑπωψίαζε, μήπως δὲν ἤθελεν ἐπιστρέψει, καὶ διὰ τοῦτο ἂν ἤθελε τοῦ προσφέρει ἓνα ἐγγυητὴν-τὸν ὁποῖον νὰ ἤθελε θυσιάσει, ἂν αὐτὸς ἤθελε τὸν ἠπατήσει-τότε ἤθελε τοῦ δώσει τὴν ἄδειαν. Ἀκούσας δὲ ὁ φίλος του αὐτά, εὐθὺς τρέχει πρὸς τὸν τύραννον, καὶ μετὰ χαρᾶς τοῦ λέγει, δεικνύοντας τὸν ἑαυτόν του: «Ἴδου ὁ ἐγγυη-
 76 φὴν τοῦ φίλου μου, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ θυσιασθῶ εἰς ἔλλειψίν του».

146 Τότε ὁ τύραννος ἐπροσδιώρισεν τὴν ἡμέραν, ἕως εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε τὸν προσμείνει, καὶ παραχρῆμα ὁ μὲν πρῶτος ἀνεχώρησεν, ὁ δ' ἄλλος ἐβάλλθη εἰς φυλακὴν. Καθεὶς ἠμπορεῖ νὰ ιδεασθῇ τὴν χαρὰν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς εὐπραξίας, ὅπου ἀμφοτέροι αἰσθάνθησαν. Ἐπῆγεν, λοιπόν, εἰς τὸ ὀσπί-
 τιόν του καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐδιώρθωσε τὰς ὑποθέσεις του, δίδοντας δὲ τὸν ὑστερινὸν ἀσπασμὸν εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ τέκνα του, ταχέως ἐπέστρεψεν πρὸς τὸν τύραννον, καὶ ἔφθασεν πρὶν τοῦ τέλους τῆς προσ-
 διωρισμένης ἡμέρας. Ἀλλ' ὁ τύραννος, βλέποντας τοσαύτην ἐμπιστοσύνην, τρόπον τινὰ ἐκινήθη εἰς σπλάγχχνος καὶ τοὺς ἠλευθέρωσεν ἀμφοτέρους.

147 Ἴδού, ὦ ἀγαπητοί μου, πόσον δύναται νὰ πράξῃ ἡ φιλία, ὅταν εὐρίσκεται ὄντως ριζωμένη εἰς τὰς καρδίας δύο ὑποκειμένων. Στοχάζεσθε, ἴσως, νὰ εἶχον αὐτοὶ οἱ δύο φίλοι καρδίας δούλων; Οὐχί, ὦ Ἕλληνες! Αὐτοὶ ἐφρονοῦσαν ἐλευθέρως, καὶ μόνον ὑπόκειντο εἰς τὸν τύραννον, καθὼς τὴν σήμερον ἀκολουθεῖ εἰς τοὺς περισσοτέρους τοῦ γένους μας. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀνθίσῃ
 77 φωνήσουν εἰς μερικὰς ιδέας των, δὲν ἠμποροῦν ποτὲ νὰ

συμφωνήσουν εἰς τὸν κυριώτερον σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς εὐτυχίας των, ὡσὰν ὅπου καθεὶς ἀπὸ αὐτούς, εὐρισκόμενος εἰς μίαν παντοτινὴν ἀβεβαιότητα, φυλάττει καθεὶς ξεχωριστὸν τρόπον εἰς τὸ νὰ ζῆ, καὶ ἐξακολουθῶς προσπαθεῖ διηνεκῶς νὰ διαφθείρη τὴν διαγωγὴν του, καὶ νὰ τὴν παρομοιάζῃ μετὴν θέλησιν τοῦ τυράννου, ἐπειδὴ τὸ πᾶν κρέμαται ἀπὸ αὐτὸ τὸ βρωμερὸν τέρας.

“Ὅθεν, ὅποιος εὐτυχεῖ, ἀγνοεῖ τὸ αἷτιον, καθὼς καὶ 148 ὅποιος δυστυχεῖ. Οὐχὶ δὲ ὑπὸ τῆς νομαρχίας ἀκολουθεῖ οὕτως. Ἄλλ’ ἀπαξάπαντες ποθοῦσι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἡγουν τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν νόμων, ἐξ ὧν πηγάζει ἡ εὐτυχία πάντων, καὶ διὰ τοῦτο, ἂν διαφέρουσι εἰς ἄλλας τῶν ιδέας, εἰς τὸν ἀναγκαιότερον ὁμῶς σκοπὸν ὁμογνωμοῦσιν ἅπαντες. Ἄς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὸ προκείμενον.

“Ἐχοντες ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι τὴν ἰδίαν ζέ- 149 σιν καὶ ἀγάπην εἰς τὴν διοίκησιν τους, ὅταν ἡ χρεία τὸ καλῆ, ὅλοι ὁμοθυμαδὸν τρέχουσι εἰς διαυθέντευσιν τῆς πατρίδος των, ἥτοι τῶν νόμων των καὶ τῆς εὐτυχίας των. Οἱ δοῦλοι δὲ εὐρισκόμενοι πάντοτε ἀσύμφωνοι, κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαυθεντεύσῃ τὴν πατρίδα του, ἐκουσίως καὶ μετὰ πόθον, νομίζοντές τὴν ἓν 73 ἀλλότριον κτῆμα, καὶ διὰ τοῦτο πάντοτε νικῶνται. Εἰς αὐτούς, ἀγαπητοί μου, λείπει τὸ κυριώτερον μέσον διὰ τὴν νίκην, τοὺς λείπει, λέγω, ἡ ὁμόνοια, ἐπειδὴ, ὡς προεῖπον, δὲν ἔχουν ὅλοι τὸν ἴδιον σκοπὸν, καὶ ἐν καιρῷ βίας, ὁ δοῦλος δὲν στοχάζεται δι’ ἄλλο, εἰμὴ μόνον καὶ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του μόνον εὐρίσκει καὶ πατρίδα, καὶ συγγενεῖς, καὶ φίλους, καὶ τέλος πάντων τὴν εὐτυχίαν του. Καὶ μὴν ἠμπορῶντας νὰ ἐλπίζῃ εἰς ἄλλο τι, οὔτε δι’ ἄλλο τι τὸν

μέλει, παρά διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ οὕτως ἀκολουθεῖ: ὅπου δοῦλοι, ἐκεῖ καὶ ἀσυμφωνία, ὅπου δὲ ἀσυμφωνία, ἐκεῖ καὶ ὄλεθρος.

150 Οἱ τύραννοι, ὧς Ἕλληνες, μὲ τὸ νὰ γνωρίζουν τὴν ἀφ' ἑαυτῶν των ἀδυναμίαν, πάντοτε ἐπροσπάθησαν διὰ μέσου τῆς ἀσυμφωνίας, νὰ κυριεύουν καὶ τυραννοῦν τὴν ταλαίπωρον ἀνθρωπότητα, καὶ πάντοτε διὰ μέσου αὐτῆς ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των. Ἡ ἀσυμφωνία, βέβαια, εἶναι ἓνα ἀλάνθαστον προγνωστικὸν σημεῖον δουλείας. Πολλὰ εὐκόλως, ὧς Ἕλληνες, νικεῖται ἓνας ἀσύμφωνος ἐχθρός. Ὅσον δυνατὸς καὶ νὰ εἶναι, ἐπειδὴ αὐτὴ τὸν διαμοιράζει, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, εἰς τόσους μικροὺς ἐχθροὺς, καὶ ἡ δύναμις του ἐξακολουθῶς ἐλαττοῦται. Καθὼς ἐπὶ παραδείγματι οἱ δάκτυλοι τῆς χειρός, οἱ ὁποῖοι κινούμενοι ὅλοι μαζί, ἔχουσιν ἀσυγκρίτως μεγαλειτέραν δύναμιν, παρά ἀπ' ὅ,τι ἤθελεν ἔχει ὁ καθεὶς κατὰ μέρος.

151 Ἡ ὁμόνοια, λοιπόν, εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἐξακολουθήσις τῆς ἐλευθερίας, καθὼς καὶ ὁ ἔρος τῆς πατρίδος, καὶ πάντα τὰ θαυμάσια καὶ χρηστὰ ἔργα. Πρὸς τούτοις, εἰς τὰς ἐλευθέρας πολιτείας, μόνον, φυλάττεται σῶα ἢ ἀληθῆς καὶ γλυκεῖα εἰκὼν τοῦ γάμου, ἢ ὁποῖα εἰς τὴν φυσικὴν ζωὴν ἔλειπε, καὶ εἰς τὴν δουλείαν κατεστάθη τὸ ἀχρειέστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Οἱ πατέρες ἀμφιβάλλουν διὰ τὰ ἴδιά των τέκνα, καὶ αὐτὰ ἀγνοοῦσι τοὺς ἀληθεῖς γεννήτοράς των. Ποῦ ἀναισχύντως αἱ γυναῖκες προστάζουσι τοὺς ἄνδρας, καὶ ποῦ ἀσπλάγχχνως οἱ ἄνδρες τυραννοῦσι τὰς συζύγους των, ποῦ ὁ γάμος ἐκτελεῖται ὁ ὕστερος, καὶ ποῦ συζεύγονται δύο, ὁποῦ ποτὲ δὲν ὠμίλησαν μαζί.

152 Ἄλλά, ποτὲ δὲν ἤθελα τελειώσει, ἂν ἤθελα περιγράψει καταλεπτῶς τῶν διαφόρων ὑποδουλωμένων λαῶν τὰς ἀσελγείας καὶ κακὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι διαφέρουσι

ἀλλήλων, ὡς καὶ αἱ τυραννίαι διάφοροι ἀποκαθίστανται ἀπὸ τὰς περιστάσεις, δηλαδή ἀπὸ τὰ πρῶτα ἦθη τοῦ ὑποδουλωθέντος λαοῦ, ἀπὸ τὸ κλίμα, ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν κατοίκων, ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τῆς ἐπι-⁸⁰ κρατείας, καὶ ἀπὸ μύρια ἄλλα αἴτια, ὅπου δὲν ἀναφέρω, χάριν συντομίας. Οἱ δοῦλοι, ὡστόσον, ἢ ἀπὸ μίαν ἄκραν ἀδιαφορίαν, ἢ ἀπὸ ἄτιμον σκοπόν, ἢ ἀπὸ βίαν, ἢ ἀπὸ φιλαργυρίαν, ἢ ἀπὸ μόνην φιλαυτίαν, παρακινουῦνται καὶ ὑπανδρεύονται, καὶ βέβαια, κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν λαμβάνει γυναῖκα, μετὸ ἴδιον τέλος, ὅπου οἱ προπάτορες μας τὸ ἔκαμνον.

Οἱ ἐλεύθεροι γονεῖς ἐπρόσμεναν μετὰ χαρὰν νὰ ἀπο-¹⁵³ καταστήσουν ἐντελῆ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων των, καὶ οἱ νέοι ἐλάμβανον τὰς νέας διὰ συζύγους των, εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅπου ἡ ἴδια φύσις προσδιορίζει. Ἄλλὰ φεῦ! ὁ δοῦλος, ὁ ἐξηκοντούτης λέγω δοῦλος, λαμβάνει διὰ γυναῖκα μίαν δεκαπενταετῆ κόρην, ἢ μία γραῖα ὑπανδρεύεται ἓνα νέον, καὶ οὕτως ἀρχινᾷ ἢ δυστυχία των καὶ τὰ βάσανά των, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των. Οἱ Ἕλληνες, εἰς τοὺς ἀπερασμένους αἰῶνας, ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ἐπιτύχουν, εἰς τοὺς νυμφίους, συμφώνως τοὺς στοχασμούς των, τὰς ιδέας των, τὰ ιδιώματά των, καὶ τὴν ἡλικίαν των, οἱ Ἕλληνες δὲ τῶν παρόντων αἰώνων, εἰς τὰ χρήματα μόνον ἀτενίζουσιν ἢ μόνον εἰς τὰ κάλλη, καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἰς ἄλλοτρίαν γῆν, καὶ ἄλλογενεῖς λαμβάνουν⁸¹ διὰ γυναῖκας-περὶ ὧν κατωτέρω ρηθήσεται. Τότε τὰ τέκνα ἦτον γλυκεῖα ἐλπίς τῶν γεννητόρων, νῦν δὲ πρόξενος βασάνων καὶ ἀδημονιῶν*. Μάλιστα δὲ εἰς τὴν

* Ἡ ἐλευθέρα μήτηρ ἐθήλαζε τὰ ἴδια τέκνα τῆς μόνῃ τῆς καὶ μετὰ ἄκραν χαρὰν, ἀλλ' ἡ διεφθαρμένη δούλη τῆς Γαλλίας, ἢ καὶ τῆς Ἰταλίας, καὶ μερικαὶ ψευδαρχόντισσες τῆς Κωνσταντινουπό-^{153α}

Ἑλλάδα, ὅπου οἱ νέοι μόλις φθάνουν εἰς τὴν ποθουμένην ἡλικίαν τῆς νεότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἤμποροῦν νὰ ὠφελήσουν τοὺς γονεῖς των, καὶ νὰ τοὺς ἀνταμείψωσι⁸² διὰ τὰς χάριτας, ὅπου παρ' αὐτῶν ἔλαβον, ἢ ἀνάγκη εὐθὺς τοὺς ξεχωρίζει, καὶ πολλάκις διὰ παντός, ἀπὸ τοὺς γεννήτοράς των, τοὺς συγγενεῖς των καὶ τοὺς φίλους των, διὰ νὰ τοὺς ἐκθέσῃ εἰς τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης, εἰς τοὺς ἐλέγχους τῶν βαρβάρων, καὶ τέλος πάντων εἰς ἀνωπόροφρον κακὸν γῆρας εἰς ἀλλοτρίαν γῆν.

154 Ἴδού, ἰδού λοιπόν, ὦ Ἕλληνες, εἰς τί μᾶς ἔφερεν ἡ δουλεία, καὶ εἰς ὁποίαν ἀθλίαν κατάστασιν ἐκαταντήσαμεν. Εὐκόλως ἤμπορεῖτε νὰ καταλάβητε τώρα, ὦ Ἕλληνες, πόσον εἶναι τὸ χρέος τῶν ἐλευθέρων λαῶν εἰς τὸ νὰ διακυθεντεύσωσι τὴν πατρίδα των, καὶ ἐξακολούθως πόσον εὐχαρίστως τὸ ἐκπληροῦσι. Ἀφοῦ ὅμως συντρίψετε τὰς ἀλύτους σας, τότε θέλετε αἰσθανθῆ, ἀγαπητοί μου, καὶ εὐκολώτερα καὶ καλλιότερα, τὴν δύναμιν, ὅπου ἔχει ἡ ἐλευθερία εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐγὼ δέ, σιωπῶντας κάθε ἀποδεικτικὴν διήγησιν, τελειῶνω μὲ τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα.

155 Εὐρισκόμενος ἓνας στρατιώτης, λέγει ὁ ἀξιάγαστος Πλούταρχος, εἰς τὴν μάχην, καὶ ἀφοῦ ἐνίκησαν τὸν ἐχθρόν, ἔτρεξεν νὰ ἐμποδίσῃ τὸ πλοιάριον εἰς ἓνα ποταμόν, ὅπου ἤθελε νὰ διέλθῃ ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν

153α λεως, μόλις καταδέχονται νὰ τῶν ὁμιλήσουν, καὶ σιχαίνονται νὰ τὰ ἀσπασθῶσι. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰς οὔτε κἂν γνωρίζουσι τὰ τέκνα των, ἐπειδὴ, εὐθὺς ὅπου τὰ γεννῶσι, τ' ἀρπάζει μία ξένη δούλη, καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὰ μεταφέρουν εἰς τὰ φροντιστήρια, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κολαστήρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἐβγαίνουν, εἰμὴ μετὰ δεκαπέντε χρόνους. Πῶς λοιπόν, νὰ μὴν παύσῃ εἰς τοὺς νέους ἢ πρὸς τοὺς γονεῖς των ἀγάπη, ἢ ὁποία γεννᾶται μόνον ἀπὸ τὴν καλοποιῖαν; Αἱ τοιαῦται μητέρες, ὅταν ἐνθυμῶνται μόνον τὰ ὀνόματα καὶ τὸ γένος τῶν τέκνων των, εἶναι ἀρκετόν, μάλιστα περισσόν.

ἀντικειμένων, καὶ φθάνοντάς το τὸ ἤρπασε· μὲ τὴν δεξιάν του χεῖρα, διὰ νὰ τὸ βαστάξῃ, ἕως νὰ ἔλθουν⁸³ οἱ συμπολιῖται του, ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τὸ πλοῖον τοῦ τὴν ἐσύντριψαν, αὐτὸς δὲ παραχρῆμα ἐκτείνει τὴν ἀριστεράν καὶ ἔπαθε τὸ ἴδιον. Τότε, ὡς λέων, ὤρμησε μὲ τοὺς ὀδόντας νὰ τὸ ἀρπάσῃ, καὶ εὐθύς τὸν ἀποκεφάλισαν. "ὦ! πόσον, πόσον ζῆλον ἢ πατρὶς εἶχεν ἐμφυτεύσει εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνου τοῦ ἥρωος! Καὶ πόσον ἀπέδειξεν ἐμπράκτως τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς αὐτήν!

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΥΡΑΝΝΟΙ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΙ

- 1 Ἀναγκαῖον μοι φαίνεται, ἀγαπητοί μου, τώρα, ὅπου ἐκαταλάβητε τὸ πόσον χρέος ἔχει ὁ ἐλεύθερος νὰ διαυθεντεύῃ τὴν πατρίδα του, καὶ πόσον εὐχαρίστως τὸ ἐκτελεῖ, νὰ σᾶς φανερώσω ἐν συντόμῳ, τίνι τρόπῳ καὶ οἱ ἐλεύθεροι λαοὶ ὑποδουλώνονται, καὶ πόσον δύσκολος εἶναι ἡ ἐπανόρθωσις τινῶν, πόσον δὲ εὐκολος ἄλλων. Ἀλλά, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ὑπόθεσιν καλλιότερα, ἄς ἐρευνήσωμεν πρότερον τὰς αἰτίας τοιαύτης μεταβολῆς, καὶ βέβαια, θέλει μᾶς εὐκολυνθῆ ἢ κατάληψίς της.
- 2 Βέβαια, φαίνεται νὰ εἶναι μία ἀναγκαία ἐξακολουθήσις τῆς ὑπάρξεως τοῦ παντὸς αὐτῆ ἢ παντοτινῆ μεταβολῆ καὶ ἀκαταστασία ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, ἡ ὁποία μᾶς ἀποδεικνύει τὴν ἀτελειότητά μας, καὶ εἶναι φανερὰ ἡ αἰτία! Πῶς δύναται νὰ ἔβγῃ ἐκ τοῦ ἀτελοῦς τὸ ἐντελές; Πῶς ἢμπορεῖ ὁ ἀδύνατος καὶ περιωρισμένος μας νοῦς, νὰ ἐφεύρῃ καὶ νὰ κατορθώσῃ πράγματα σταθερὰ καὶ ἐντελῆ; Ἄφευκτος, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀτελειότης καὶ ἀκαταστασία εἰς τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, διὰ τοῦτο, ὡς πρὸς ἡμᾶς, ὅσα ὀλιγοτέραν ἀτελειότητα φυλάττουσι, ὡς ἐντελῆ νομίζονται, καὶ ἐξ ἐναντίας, μὴν ὄντας ἐντελές οὐδέν, δὲν εὐρίσκεται ἐξα-

κολούθως πράγμα, ὅσον καλὸν καὶ ἂν εἶναι, ὅπου νὰ μὴν ὑποθέτεται ἐν καλλιότερον ἀπὸ αὐτό, καὶ ὅσον ἐν-τελὲς νὰ φαίνεται, νὰ μὴν εὐρίσκη τινὰς εἰς αὐτὸ δια-φόρους ἀτελειότητας.

Ἡ νομαρχία λοιπόν, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι, ὡς 3
ἀπεδείχθη, ἡ καλλιοτέρα διοίκησις, καὶ μόνη πρόξενος τῆς εὐτυχίας μας, μ' ὅλον τοῦτο, καὶ αὐτὴ ἔχει τὰ ἐλαττώματά της, ὡς ἔργον ἀτελοῦς ποιήματος, δηλαδή ὡς ἀνθρώπινον ἔργον, καὶ οὕτως, ἀφοῦ διέλθη τὴν νηπιότητα, τὴν νεότητα, τὴν ἀνδρότητα, τέλος πάντων γηράζει καὶ ἀπεθαίνει. Αὐτὴ ἡ διοίκησις ἤμπορεῖ νὰ παρομοιασθῇ εἰς ἓνα πύργον ὑψηλὸν καὶ περίφημον, ὁ ὁποῖος, ὅταν κτισθῇ ἀπὸ ἀρχιτέκτονα ἄξιον βέβαια, βαστᾶται καὶ μένει σῶος διὰ πολλοὺς αἰῶνας, ἀλλὰ πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν ἀφευκτον νόμον τοῦ καιροῦ, καὶ πρέπει ἀφ' ἑαυτοῦ του νὰ γκρεμισθῇ. Ἄλλὰ, πολλάκις, τὸ συμβεβηκὸς προλαμβάνει. Ἐνας σεισμὸς, παραδείγματος χάριν, ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ καταδαφίζει αἰφνιδίως τὸ πλεον στερεὸν κτίριον! ἢ τὸ πέ- ⁸⁵
σιμον ἄλλου τινὸς πύργου, γκρεμνίζει καὶ αὐτόν, ἢ τέλος πάντων ἡ πυρκαϊά. Οὕτως, ἀδελφοί μου, καὶ ἡ νομαρχία ὑποδουλώνεται ἀπὸ τοὺς γείτονάς της, ὅταν αὐτοὶ πρῶτον ὑποδουλωθῶσι, ἢ ἀπὸ κανένα τυραννον, ὅπου νὰ ἔλθῃ μὲ μεγάλας δυνάμεις νὰ τὴν κυριεύσῃ. Τότε, ἀγαπητοί μου, καθὼς ὁ πύργος γίνεται ἓνας σωρὸς ἀπὸ καταχάλασμα, οὕτως καὶ ἡ νομαρχία μεταβάλλεται εἰς μοναρχίαν, ἢτοι τυραννίαν*.

* Ἀπὸ τοῦτο τὸ παράδειγμα ἤμποροῦν, κατὰ τὸ παρόν, νὰ θαυμάζουν ὀλιγότερον τινές, ὅπου ἐρωτῶσι, διατὶ αἱ μοναρχίαι βαστοῦν περισσότερον καιρόν, ἀπὸ τὰς πολιτοκρατίας; Διότι, ἡ μὲν νομαρχία εἶναι ὡς πύργος, ὁ ὁποῖος ἢ κατὰ συμβεβηκὸς, ἢ ἀπὸ πολυχρονιότητα πρέπει νὰ πέσῃ, ἀλλ' ἡ μοναρχία, οὔσα ὡς ὁ σωρὸς 3α

4 Τώρα λοιπόν, ὅπου ἐβεβαιώθημεν διὰ τὴν ἄφευκτον μεταβολὴν τῶν διοικήσεων, ἀκούσατε πρῶτον, παρακα-
⁸⁶ λῶ, πότε εἶναι δύσκολος ἢ ἐπανόρθωσις μιᾶς ὑποδου-
 λωμένης νομαρχίας, καὶ ἔπειτα θέλω σᾶς φανερώσει
 τὸ πότε εἶναι εὐκολος.

5 Τὸ πρῶτον θανατηφόρον σύμπτωμα, διὰ νὰ εἰπῶ
 οὕτως, μιᾶς ἐλευθέρας πολιτείας, ὅπου πλησιάζει εἰς τὸ
 τέλος της, ἦτοι εἰς τὴν δουλείαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δυ-
 σκόλως ἢμπορεῖ νὰ ξανέβγῃ, εἶναι ἢ διαφθορὰ τῶν ἠθῶν,
 ἀφοῦ, λέγω, ὁ καιρὸς καὶ ἢ πολυτέλεια ἀδυνατίσουν τὴν
 ἐνέργειαν τῶν νόμων, τότε ἀρχίζει τὸ μέγα κτίριον νὰ
 τρέμῃ, καὶ ἢ πολιτεία βαδίζει πρὸς θάνατον.

6 Παύει, παραχρῆμα, ἐκείνη ἢ ἀδελφικὴ ἀγάπη, ὅπου
 πρότερον ἔνωσε εἰς ἓν ὅλους τοὺς συμπολίτας, καὶ εἰσέρ-
 χεται εἰς τὸν τόπον της ἢ διχόνοια, μία ἀλλεπάλληλος
 δυσπιστία, ὁ φόβος τέλος πάντων. Εὐθύς γεννᾶται εἰς
 τὰς ψυχὰς τῶν συμπολίτων μία γενικὴ ἐπιθυμία ἀρχῆς.
 Οὔτε πλέον στοχάζονται πατρίδα, οὔτε δόξαν, οὔτε τι-
 μὴν, ἀλλὰ καθεὶς φοβούμενος νὰ μὴν εἶναι δυναστευμέ-
 νος, θέλει νὰ δυναστεύσῃ, καὶ τότε οἱ ἀρχηγοί, ἀρπά-
 ζοντες τοὺς νόμους εἰς τὰς χεῖρας των, ἴσως χωρὶς νὰ
 τὸ καταλάβουν, παραχρῆμα ὁ λαὸς γίνεται δοῦλος, καὶ
 αὐτοὶ τύραννοι. Καὶ ἰδοὺ ἢ ὀλιγαρχία. Ἐν ἡμέρᾳ
 εἰς αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας εὐθύς εὐρίσκεται ἓνας, ὁ πο-
⁸⁷ νηρότερος, ὁ ὁποῖος, δυναστεύοντας τοὺς λοιπούς, ὑψώνε-
 ται εἰς τὸν θρόνον καὶ γίνεται μονάρχης, ἦτοι τύραν-
 νος, καὶ ἰδοὺ ἢ μοναρχία, ἦτοι τυραννία.

7 Ἐν τῇ τυραννίᾳ, ἀγαπητοί μου, ἄλλο δὲν εἶναι, παρὰ
 μία ἀνεξάρτητος καὶ ἀπολλελυμένη ἀρχὴ ἐνὸς πρὸς τοὺς

3α τῶν γκρεμισμάτων, βέβαια ἢθελε μείνει πάντοτε ἢ αὐτὴ, ἂν τινες
 δὲν τὴν ξαναορθώσουν, καθὼς, ἂν δὲν ξανακτίσουν τὸν πύργον,
 μένει πάντοτε ὁ σωρός.

ἄλλους, καὶ διὰ τοῦτο εἰς οὐδέν διαφέρει ἢ μοναρχία ἀπὸ τὴν τυραννίαν. Ἄλλά, τὴν σήμερον, ὅπου τὰ ἑννέα δέκατα τῆς οἰκουμένης εἶναι δοῦλα, καὶ ὑπὸ τυραννίας βασανίζονται, δὲν κρίνω τόσον ἀναγκαῖον νὰ περιγράψω καταλεπτῶς τὴν ιδιότητά της, μάλιστα εἰς ἑσᾶς, ὧ Ἕλληνες, ὅπου ἐντὸς ὀλίγου περὶ τῶν ὀθωμανῶν θέλω ὁμιλήσει. Ὅθεν, μόνον ἐν συντόμῳ, θέλω ἀναφέρει τι δι' αὐτούς, ὅπου τὴν σήμερον ὀνομάζουν βασιλέας ἑναρέτους καὶ πεπολισμένους.

Αὐτοί, ὧ Ἕλληνες, διὰ μέσου τῆς θρησκείας καὶ τῶν νόμων, ἐκτελοῦσι τὰ ὅσα ἢ κακία τους τοὺς διδάσκει, καὶ εἰς ἄλλο δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴν τυραννίαν, εἰμὴ μόνον ὅτι προσποιοῦνται. Αὐτοί, ἀδελφοί μου, ἀδικοῦσι, κλέπτουσι, ἀρπάζουσι, καὶ θανατώνουσι, πλὴν τὰ πάντα ἀναφέρουσιν εἰς τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους αὐτοὶ μόνοι τους συνθέτουσι, αὐτοὶ ἐνεργοῦσι, καὶ αὐτοὶ δὲν ὑπακούουσι. ὦ, πόσον εἶναι βέβαιον, ὅτι ἢ ἀνεξάρτητος ἐξουσία ἀφανίζει καὶ τὸν πλέον ἑνάρετον ἄνδρα!*

Ἄν, κατὰ συμβεβηκός, ἀγαπητοί μου, εὐρεθῆ καὶ κανένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, δὲν λέγω δίκαιος καὶ ἑνάρετος, ἐπειδὴ ἤθελεν κατέβη παρευθὺς ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀλλ' ὅπως οὖν καλῆς διαθέσεως, ἀφοῦ δι' ὀλίγον καιρὸν δὲν ἀπαντήσῃ ἀνθίστασιν εἰς τὰ προστάγματά του, ἀποκαθίσταται καὶ αὐτὸς ὅμοιος τοῖς λοιποῖς. Ὁ θρόνος, ἀδελφοί μου, ἀλλάζει τὴν φύσιν, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, τοῦ ἐπ' αὐτὸν καθημένου, καὶ ἐνθυμηθῆτε το, ὅτι ὅποιος δὲν ἀκούει ποτὲ τὸ ὄχι, σπανίως τοῦ τυχαίνει τὸ

* Οἱ λαοὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐσυνήθισαν τόσον νὰ εἶναι δοῦλοι, ὅπου χωρὶς νὰ τρομάζουν εἰς τὸ νὰ ἐξεύρουν, ὅτι ὁ μονάρχης ἢ μπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, εὐχαριστοῦνται μόνον νὰ ἐπαινώσι ἐκείνους, ὅπου δὲν πράττουσι ὅσα κακὰ ἢμποροῦσι.

ναί. Καὶ κάθε τύραννος νομίζει διὰ χρέος ἀπαραίτητον τῶν δούλων του τὸ νὰ ὑπακούεται.

10 Ἡ ἱστορία, καλλιότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, μᾶς παρασταίνει τὸ τί εἶναι οἱ τύραννοι. Ὁ Διονύσιος, τύραννος τῆς Συρακούζης, ἐφόνευσεν ἕνα πολίτην, διὰ νὰ εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν του, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν τύραννον, οἱ νῦν δὲ τύραννοι, οἱ λεγόμενοι βασιλεῖς, θανατώνουσιν ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ φυσιογνωμία δὲν ἤθελεν τοὺς ἀρέσει! Ἄς μὴν θαυμάσουν εἰς αὐτὸ μερικοί, ὅπου ἀγαποῦσι νὰ τοὺς διαυθεντεύωσι, ἀλλ' ἄς εἰδοποιηθῶσι πρότερον, διὰ τὰ ὅσα κάθε στιγμὴν ἀκολουθοῦν εἰς τὰς βασιλικὰς αὐλάς, καὶ ἔπειτα, ἄς ἀμφιβάλλουν, ἂν ἤμποροῦν, εἰς τὰ πλημμελήματα καὶ ἀδικίας αὐτῶν τῶν τεράτων.

11 Αὐτοί, διὰ παραμικρὰς αἰτίας, καὶ συχνάκις διὰ μίαν βάρβαρον ὄρεξίν τους, ἀποφασίζουσιν τὸν θάνατον τόσων χιλιάδων ὑπηκόων, κηρύττοντες τὸν πόλεμον ἀναμεταξύ των. Αὐτοὶ δὲν ψηφοῦσι οὔτε φιλίαν, οὔτε συγγένειαν, καὶ σπανίως ἕνας βασιλεὺς ἀνεβαίνει εἰς τὸν θρόνον, χωρὶς νὰ πατήσῃ πρότερον τὰ λείψανα τῶν συγγενῶν του ἢ τῶν προγόνων του*.

12 ὦ, πόσον ἤθελε τρομάξει κάθε αἰσθαντικὸς ἄνθρωπος, ὅπου βλέπει τὰ βασιλικὰ παλάτια, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος φαίνονται τόσον λαμπρὰ καὶ ζωγραφισμένα, ἂν ἤθελεν ἰδεῖ μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν ἐκείνους, ὅπου τὰ κατοικοῦσι, εἰς τὴν ἀληθῆ στάσιν τῆς καρδίας των καὶ τῆς διαθέσεώς των. ὦ, πόσον ἤθελεν κλαύσει διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, βλέποντας

11α * Ποῖος φονεύει τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ τοῦ ἀρπάσῃ τὸ σκῆπτρον. Ποῖος φονεύεται παρὰ τῆς συζύγου του, ἢ ὁποῖα θέλει νὰ βασιλεύσῃ μόνη της. Ἄλλος φαρμακεύει τὸν πατέρα του, καὶ ἄλλη τὰ ἴδια τέκνα της θανατώνει.

τόσα πλήθη ανθρώπων, νὰ προσμένωσι τὴν εὐτυχίαν των ἀπὸ μερικὰ τέρατα, ὅπου εἰς ἄλλο δὲν ἐπιμελοῦνται, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ νὰ εὐχαριστήσουν τὰς σαρκικὰς των ἐπιθυμίας καὶ ἀλόγους ὀρέξεις των! Πόσον ἤθελαν μετανοήσει, ὅσοι νομίζουσιν, ὅτι οἱ βασιλεῖς ἐπιμελοῦνται διὰ τὸ καλῶς ἔχειν τῶν λαῶν των, θεωρῶντες τους δεδοσμένους εἰς παντοτινάς τρυφάς!

Διατὶ δὲν στοχάζονται οἱ μοναρχολάτραι, ὅτι καὶ 13
κατὰ φυσικὸν τρόπον δὲν εἶναι δυνατὸν ἓνας βασιλεὺς νὰ ἡμπορέσῃ κατὰ χρέος νὰ ὀδηγήσῃ τὰ πάντα; Πῶς, ἀγαπητοί μου, ἓνας ἀμαθὴς καὶ ὀκνηρὸς νὰ ἐκτελέσῃ ὅλα ἐκεῖνα, ὅπου εἰς τὰς ἐλευθέρους πολιτείας τόσοι ἐνάρετοι καὶ ἀξιοὶ πολῖται, προσπαθοῦντες ὅλοι μαζὶ διὰ τὸ κοινὸν ὄφελος, καὶ διὰ τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν νόμων, ὅχι ὀλίγας φορές σφάλλουσι; Πῶς νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς νόμους ἐκεῖνος, ὅπου ὀρίζει, πρὶν γεννηθῆ; Καὶ πῶς νὰ διοικήσῃ ὀρθῶς ὁ παραβάτης τῶν νόμων; Πῶς νὰ γνωρίσῃ τὸ χρέος τοῦ ἐκεῖνος, ὅπου ἀνετράφη εἰς 14
τὸν κόλπον τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς κολακείας; Ποῦ περισεύει καιρὸς τοῦ μονάρχου, νὰ στοχασθῆ διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ του*;

Πῶς λοιπόν, πῶς τάχατες νὰ διοικῆ αὐτός, ὅπου 14

* Αὐτὸς ἐξυπνᾷ τὸ μεσημέρι, σηκώνεται εἰς τὴν μίαν ὥραν, 13α
ἐξοδεύει ἄλλην μίαν διὰ νὰ προγευθῆ, ἄλλη μία χρειάζεται διὰ νὰ τὸν ἐνδύσουν, εἰς τὰς τρεῖς τὸν φέρουν εἰς τὴν περιδιάβασιν, εἰς τὰς πέντε ἐπιστρέφει εἰς τὸ γεῦμα, καὶ μένει ἕως εἰς τὰς ἑπτὰ." Ἄλλην μίαν ὥραν, βέβαια, τὴν ἐξοδεύει διὰ νὰ πάρῃ τὸν καφέ, καὶ νὰ εἰπῆ μερικὰ ξυλλογῆματα, εἰς τὰς ὀκτὼ ξαναεβγαίνει εἰς περιδιάβασιν, εἰς τὰς ἐννέα ὑπάγει εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰς δώδεκα ἐπιστρέφει εἰς τὸ παλάτιον, καὶ δειπνεῖ ἕως εἰς τὰς δύο, ἔπειτα κοιμᾷται ἕως εἰς τὸ μεσημέρι. Ἴσως τινὰς μοῦ ἀποκριθῆ, ὅτι καθημερινῶς αὐτὰ δὲν ἀκολουθοῦν, ἀλλ' ἄς στοχασθῆ πρότερον, ὅτι ἐγὼ δὲν ἀνέφερα τὰ ἐλαττώματά των ἀκόμη: Ποῦ τὰ παιγνίδια; Ποῦ ὁ ἔρωσ; Ποῦ

⁹² ποτέ δὲν στοχάζεται εἰς τὴν διοίκησιν; Ἔ, πολλὰ εὐκόλως, ἀδελφοί μου. Αὐτὸς ἐκλέγει, ἢ εὐρίσκει ἐκλεγμένον ἓναν ἄλλον παράσιτον κόλακα, τοῦ ὁποίου δίδει ὅλην τὴν ἐξουσίαν. Ἄλλὰ καὶ αὐτός, ἔχοντας διπλᾶ τὰ ἐλαττώματα, ὡς δοῦλος δηλαδή καὶ ὡς κύριος, δὲν ἤμπορεῖ οὔτε αὐτὸς νὰ διοικῆῖ μόνος του. Ὅθεν, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ κυρίου του, ἐκλέγει καὶ αὐτὸς ἐδικούς του ὑποδιακόνους, καὶ οὕτως ἡ ἀρχὴ διαμοιράζεται εἰς τόσους δούλους μισθωτούς, οἱ ὁποῖοι, διὰ νὰ κερδίσουν τὰ ἄτακτα καὶ ἀναρίθμητα ἔξοδα, ὅπου τοὺς χρειάζονται, πωλῶσι τὴν δικαιοσύνην, καὶ τυραννοῦσι τὸν ταλαίπωρον λαόν, ὅσον περισσότερο δύνανται.

15 Εἶναι ἀδύνατον, λοιπόν, ἓνας λαὸς νὰ ἀγαπήσῃ ποτέ τὸν τύραννόν του, ἀλλ' ὁ τύραννος, ἀδελφοί μου, ⁹³ ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ μισῆ τοὺς δούλους του, ἐπειδὴ γνωρίζει ἀρκετῶς, ὅτι οἱ δοῦλοι δὲν ἤμποροῦν νὰ ἀγαπήσουν τὸν κλέπτην, τὸν φανερόν ἄρπαγα τῆς ἐλευθερίας των. Ἄλλὰ διατί, καὶ πῶς ἓνας μόνον ἄνθρωπος, πολλάκις ἀμαθέστατος καὶ ἀναξιότατος, πάντοτε δὲ θηριώδης, ἄσπλαγχνος, καὶ σκληρός, καθὼς εἶναι ὁ τύραννος, νὰ βαστᾷ ὑπὸ τῆς θελήσεώς του, τόσας χιλιάδας ἀνθρώπων, χωρὶς ἄλλην δύναμιν, οὔτε ἄρματα ἄλλα, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνα τῆς τυραννίας, καὶ τόσον πλῆ-

13α τὸ κυνήγι; Ποῦ οἱ χοροί; Ποῦ αἱ ἀκαδημαῖαι τῆς μουσικῆς; Ποῦ αἱ ἀδιάκοποι συναναστροφαί; Ποῦ τόσα καὶ τόσα ἄλλα ἐφευρέματα τῆς ὀκνηρίας καὶ βαρβαρότητος; Ποῦ τὰ συχνὰ συμπόσια; Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παραιτήσῃ αὐτὸς τόσα καὶ τόσα ἀγαθὰ, διὰ τὸν ἐνοχλητικὸν καὶ βαρύτετον στοχασμὸν τῆς διοικήσεως; Ἀφήνω πρὸς τούτοις κάθε στοχασμὸν, ὅπου ὡς ἀνὴρ πρέπει νὰ ἔχη διὰ τὴν σύζυγόν του καὶ ὡς πατὴρ διὰ τὰ τέκνα του, ἐπειδὴ τοιαῦτα ὑποθέσεις δι' αὐτὸν εἶναι πολλὰ μικροπρεπεῖς, καὶ ἡ μεγαλειότης του τὸν διορίζει νὰ ἐκλέξῃ ἓνα μοιχὸν δι' αὐτήν, καὶ ἓνα νέθον πατέρα δι' αὐτά.

θος ὑπηκόων, ὅπου τὸν μισεῖ, ἐπιθυμεῖ τὸν θάνατόν του, καὶ εἶναι τέλος πάντων ἐχθρός του, νὰ ὑπόκειται, νὰ ὑπακούῃ, καὶ ἀναισθήτως νὰ ἀγωνίζεται, διὰ νὰ αὐξήσῃ τὴν σκλαβίαν του, χωρὶς νὰ τολμῇ κανεὶς, νὰ φονεύσῃ ἐν τέρας, ἓνα μωρόν, ἀνάδρον καὶ οὐτιδανώτατον ἄνθρωπον, καθὼς, ἐξ ἀνάγκης, πρέπει νὰ εἶναι ὁ τύραννος; Διατί, τέλος πάντων, δὲν σείουν τὸν βαρύτετον ζυγὸν τῆς δουλείας τῶν;

Ἔ, Ἕλληνες! ἡ ἴδια βαρύτης εἶναι τὸ αἴτιον τῆς ἀδυναμίας τῶν, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον τὸν λαόν, ὅπου ἤθελεν εὐρεθῆ ὑπὸ τοιαύτης τυραννίας. Αὐτὸς κεχαυνώνεται τόσον, ὅπου χάνει τὴν δύναμιν τοῦ στοχασμοῦ. Ὅθεν, καὶ δυσκόλως ἐλευθερώνεται, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὴν δυστυχίαν του, καὶ μόνον ὁ καιρὸς ἤμπορεῖ νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ τὴν ἐλευθερίαν τους. 16 94

Τοιοῦτοι λαοί, ἀδελφοί μου, ἂν κατὰ τύχην ἐκβάλλουν ἓνα, εἰς ἄλλον τύραννον ὑπόκεινται, καὶ πάντοτε μένουν δοῦλοι. Αὐταὶ αἱ τυραννίαι, ὧ Ἕλληνες, εἶναι συνθεμέναι ἀπὸ θεοκρατίαν καὶ ὀλιγαρχίαν. Ὁ τύραννος εἶναι ἓνα ἄγαλμα ἄπνουν καὶ ἀργόν, ὁ δὲ λαὸς δὲν τὸν ἐνθυμεῖται, παρὰ ὅταν ζητῇ τοὺς ἀξιωτέρους καὶ δικαιότερους συμπολίτας του, καὶ δὲν τοὺς εὐρίσκη. Ἡ ὀλιγαρχία μὲν συνίσταται εἰς τὸν ἀντιτύραννον καὶ ὀπαδούς του, μαζὶ μὲ μίαν κλάσιν μερικῶν ἀναιδεστάτων καὶ ἀμαθεστάτων ὑποκειμένων, ὅπου διὰ τὴν ὀκνηρίαν καὶ ἀργίαν, εἰς τὰς ὁποίας ζῶσι, καὶ μὲ τὸ νὰ τρέφονται ἀπὸ ξένους ἰδρωτας καὶ ἀναστεναγμούς, ἠθέλησαν νὰ ὀνομασθοῦν εὐγενεῖς. Ἡ δὲ θεοκρατία εἶναι ὁ κληρὸς*. 17

* Ἡ θρησκεία, ὧ Ἕλληνες, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὸ νὰ δοξάζῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν πλάστην τοῦ Παντός, βέβαια εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ παλαιότερα συστήματα τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἐξακολούθως οἱ 17α